

tu byl některý z těchto předpokladů, stěžovatel ani netvrdí, ani z jeho exekučního návrhu nevysvítá a ustanovení § 333 ex. ř. tu proto nedopadá. Rekursní soud posoudil proto věc po stránce právní v podstatě správně, zamítnuv exekuci.

Čís. 12233.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Byl-li ten, kdo podepsal směnku bez rukojemské doložky, uveden do adresy až po podpisu a to majitelem směnky, jest pro otázku, zda majitel směnky byl oprávněn tak učiniti, rozhodné, zda se podpisatel chtěl podepsati jen jako ručitel či jako přijatel. Byla-li v době tohoto podpisu uvedena již v adrese směnky jména trasátů, tíží důkazní břímě o tom, že majitel směnky byl oprávněn uvést jméno podpisatele v adrese, majitele směnky.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1932, Rv I 2235/32.)

Směnečný platební příkaz proti žalované Anně H-ové jako přijatelce směnky ponechal procesní soud své stolice v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Podstatnou jest námitka dovolatelky, uplatněná již v písemných směnečných námitkách a i v odvolání, že vepsání jejího jména do adresy směnek žalobcem bylo nesprávné a nepřípustné, pokud se týče protismluvní. Touto námitkou se odvolací soud vůbec neobíral, vycházej z názoru, že dovolatelka, podepsavši směnky svým jménem bez doložky »jako rukojmí« a byvši uvedena v adrese jako trasátka, podepsala je jako akceptantka, přehlédl však, že v adrese, jak zjištěno, byla uvedena dodatečně až po podpisu, a to žalobcem. Jest tudíž zjistiti, zda žalobce byl oprávněn vyplniti směnečnou adresu jménem dovolatelky na základě úmluvy, třeba že jen úmluvy s osobami třetími, to jest s Jiřím H-em a Viktorem K-em, avšak žalované při jejím podpisu na směnkách známé. Není zjištěno, v jaké vlastnosti se měla a chtěla dovolatelka na směnkách podepsati, nýbrž bylo jen zjištěno, že se měla »podepsati«, aniž bylo zjištěno, zda jako akceptantka, či jako ručitelka za Jiřího H-a a jeho společníka, není zejména zjištěna v tom směru pravá vůle stran. Chtěla-li se dovolatelka podepsati jen jako ručitelka, neručí, poněvadž její podpis nemá ručitelské doložky, dodatečné vepsání jejího jména do adresy bez jejího souhlasu žalobcem pak bylo by paděláním směnky (rozhodnutí čís. 9784 sb. n. s.). Ano nebylo ujednáno, že dovolatelka měla býti na směnkách ručitelkou, a dovolatelka také jako rukojmí se nepodepsala a dosud nebylo zjištěno, že se měla podle úmluvy podepsati jako akceptantka, nezbude, než aby soud po případě vyslechl nyní jako svědky

Jiřího H-a a Viktora K-a, a třeba-li, provedl důkaz výsledkem stran o těchto rozhodných okolnostech. Jest také důležité a má pro spor význam rozhodující, zda v době, kdy dovolatelka podepsala směnky, byla tam již vyplněna adresa jmény Jiřího H-a a Viktora K-a jako trasátů. Byla-li tam jejich jména tenkrát již uvedena, bylo by lze důvodně usuzovati, že se dovolatelka, nejsouc sama uvedena jako trasátka, chtěla snad podepsati jen jako ručitelka. Je to důležité též pro břímě důkazní, neboť, byli-li H. a K. již uvedeni v adrese v době, kdy dovolatelka připojila svůj podpis, nešlo již v tomto směru, totiž ve příčině uvedení trasátů o biankosměnku, a břímě důkazní o tom, že žalobce byl oprávněn v adrese uvést jméno dovolatelky jako další trasátku, tížilo by žalobce, který by tudíž musil prokázati, že se dovolatelka podepsala jako akceptantka, a že měla úmluvu, že má býti na směnkách akceptantkou, po případě, že o úmluvě té byla před svým podpisem vyrozuměna. Břímě důkazní o opaku netíží dovolatelku, byly-li v době připojení jejího podpisu na směnkách podpisy osob již uvedených v adrese.

Čís. 12234.

Civilní soud jest vázán odsuzujícím nálezem trestního soudu (§ 268 c. ř. s.) nejen, když podmínkou soukromoprávního nároku jest přímo, by tu byl trestný čin, nýbrž i vždy tehdy, kdykoliv nějaká skutečnost, tvořící podmínku odsouzení pro trestný čin, byla trestním soudem v odsuzujícím rozsudku zjištěna a skutečnost ta jest zároveň rozhodnou pro soukromoprávní nárok a tudíž pro řešení civilního sporu. Lhostejno, že žalovaný byl odsouzen trestním rozsudkem pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. zák. a že se žalobce domáhá náhrady škody za poškozenou v ě c při srážce vozidel.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1932, Rv II 525/31.)

Bratr žalobce, jedal na jeho motocyklu a předjížděje povoz S-ův, srazil se s povozem T-ovým, při čemž byl motocykl poškozen. V trestním řízení byli T., S. a Vincenc V. uznáni právoplatně vinnými přestupkem podle § 431 tr. zák., ježto neosvětlili své povozy. Kromě nich byl uznán týmž přestupkem vinným i bratr žalobcův Jaromír V., ježto předjížděl na motocyklu povoz S-ův po nesprávné straně. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na T-ovi a na S-ovi náhrady dvou třetin škody z poškození motocyklu, celkem 1.872 Kč. Procesní soud prvního stádu uznal žalované povinnými zaplatiti žalobci rukou společnou a nerozdílnou 1.597 Kč 50 h. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud změnil rozsudky obou nižších soudů v ten rozum, že uznal žalované povinnými zaplatiti žalobci rukou společnou a nerozdílnou 1.466 Kč 60 h.

Důvody:

Trestním rozsudkem byli František T. a Rudolf S., kteří jsou v tomto sporu o náhradu škody žalováni, a Vincenc V. a Jaromír V. odsouzeni pro přestupek podle § 431 tr. z., spáchaný tím, že se dopustili jednání, pokud se týče opomenutí, o němž již podle přirozených jeho následků